

נראדה אור

פרשת יתרו תשפ"א - גליון נב
שנה ב

באר רבנו'ק מלעכוויטש קוידענע

שביבי אור

כך שח לי פעם אברך מאנ"ש בשם אחד מצדיקי דורנו זצוק"ל אשר פעם שאל אותו מאן דהו מדוע כמעט ולא ניתן למצוא בספריו דברי חיזוק, נענה ואמר לו: דרכנו לתבוע ולדרוש בעבודת ה' עוד ועוד, כמובן כאשר זקוק משהו לחיזוק מעניקים אנו לו זאת באופן פרטי, אך הסדר הרגיל הנוגע לכלל הציבור אינו בדברי חיזוק.

הרגילים בשיחותיו של אדמו"ר שליט"א יעידו אף הם הסדר הרגיל הנו **תביעה מתמדת ללא הרבה הנחות**, אך גם אצל אדמו"ר שליט"א ניתן למצוא את החיזוק כאשר זקוקים לכך.

כך כאשר בעריכת השלחן **ביומא דהילולא של מרן הס"ק מלעכוויטש** ציטט אדמו"ר שליט"א דברות הקודש במארו"ל (ברכות ה:): שנים שנכנסו להתפלל וקדם אחד מהם והתפלל ולא המתין את חבריו טורפין לו תפלתו בפניו, שנים שנכנסו - המחשבה והדיבור, וקדם אחד מהם - הקדים האדם להוציא את הדיבור ללא מחשבה, טורפין לו וכו' ח"ו.

יומיים לאחמ"כ בעריכת השלחן בחמשה עשר שבטש נענה אדמו"ר שליט"א כי אחר שציטט דברים אלו נתבהל בעצמו - הכיצד ניתן לצטט בדורות שכאלו מאמר כה חריף, לכך יש להוסיף בדברי הגמ' ביאור שונה מעט.

שנים שנכנסו להתפלל - המחשבה והדיבור, כי ישנם כאלו אשר כבר בכניסתם לבית התפלה **נכנס הדיבור לבדו** - הם כולל אינם מתכוונים להכניס מחשבה בדיבורי התפלה, אך כאשר **שנים נכנסים להתפלל** - כאשר האדם מצידו נכנס לבית התפלה יחד עם המחשבה, קודם התפלה מקדים הוא להתבונן לפני מי נגש הוא לעמוד, וכל כולו רצון והכנה להוציא מפיו דיבורי תפלה בכונה נכונה.

אלא שבפועל קדם אחד מהם להתפלל ולא המתין את חבריו - כאשר נגש הוא למעשה להתפלל נאנס ולא שלט על מחשבותיו, **טורפין לו תפלתו**, טורפין מל' עירוב - נוטל הקב"ה את מחשבתו שמקודם ומערב אותה בדיבורי התפלה, כך שנחשבים הם כדיבורים שיש בהם כונה בכח הכונה והרצון שקדמו להם.

כאשר הבאתי בשבוע שעבר במדור זה את דברי אדמו"ר שליט"א הראשונים **תביעה גדולה** על צורת התפלה, העיר לי הר"ר הענין זילברפרב כי מן הראוי לצטט אף את דברי החיזוק שנוספו לאחמ"כ.

ואם תמצוי לומר הרי שלא חיזוק בלבד יש כאן אלא אף תביעה על חובת ההכנה וההתבוננות קודם התפלה, כי אמנם משלמות הכונה בתפלה עצמו פוטרם אנו את עצמנו בטענה כי לא בכל יומא מתרחיש ניסא לשלוט על המחשבה במשך כל התפלה, אך מה נענה על חסרון ההתבוננות קודם התפלה, האם כה קשה להתפנות **זמן מועט קודם התפלה** משאר עניני העולם, ולייחד מוחנו וליבנו לעמידה נכונה אל מול מלך המלכים!?

דברות קודש

האחדות - הכלי לקבל שפע אלוקי

יום בת קול יוצאת ואומרת שובו בנים שובבים, והיה ראוי לכל אחד לשמוע דבר ה' ולקבל אורו יתברך בנפשו, והטעם שאין כל אחד זוכה לכך, מחמת שהוא נפרד מהכלל, כי שורש האחדות בין ישראל הוא על ידי שמבטל כל אחד כל כחות נפשו להשם יתברך בבחינת יחידה ליחדך, וממילא מתאחדים כל הנשמות להיות אחד באחדותו יתברך, אז **יכול לקבל בנפשו אורו יתברך** הנשפע עליו אשר אין בו שום התחלקות, בהיות כחות נפשו מאוחדים בה' אחד, אבל אם מפריד עצמו מהכלל אז אף כחות נפשו מפורדים ואינם בטלים לאחד, וממילא אינו משיג בנפשו אורו יתברך שכל כולו אחד.

ולכך ענין האחדות הוא יסוד גדול בעבודת האדם, כי על ידי זה עוסק בתורה ומצוות באופן שמיג דבר ה', ואף בעוסקו בענינים גשמיים זוכה להידיבק באור ה' אחד ואינו נפרד מאחדותו בהשם יתברך, ומטעם זה אומרים קודם כל מצוה בשם כל ישראל, כי בזה יזכה לאורו יתברך בנפשו בקיום המצוה.

וזהו מאמר רז"ל (תנחומא י) שבשעה שראה משה שיש דלטורין בישראל אמר אכן נודע הדבר מדוע נרדים בעבודת פרך בגלות מצרים, כי עיקר ענין הגלות הוא הסתן אור פני מלך חיים מעמו ישראל, והוא נגרם על ידי שאין **ישראל באחדות ובשלוש**, אשר לכך אינם יכולים לקבל אור יתברך בנפשם בהיות כחות נפשם נפרדים מאחדותם בהשם יתברך, ועל זה אמרו חז"ל (ברכות לב:) משחרב ביהמ"ק מחיזה של ברזל מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמיים, והוא מחיצת המחלוקת המונעת מהם אור פני ה'.

ולכך מכוונים דברי המדרש שאמר יעקב אם מתאחות הן שנים אבנים זו לזו יודע אני שאני מעמיד שנים עשר שבטים, כי ידע יעקב שכל בנין עם בני ישראל הוא דוקא על ידי האחדות שביניהם, אשר בזה ימלאו תכלית הבריאה להאיר על ידם אורו יתברך בעולם הגשמי, ולכך אמר שאם **מתאחות האבנים זו לזו** אות הוא שיעמיד שנים עשר שבטי י"ה.

והנה אמרו חז"ל (שבת פח.) בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע יצתה בת קול ואמרה מי גילה רז זה לבני לשון משלמיך השרת משתמשים בו, כי המלאכים אין בהם שום ענין החוץ מדיבורם ואחדותם בהשם יתברך, ולכך הם בשלמות האחדות וכולם מקבלים עליהם עול מלכות שמים זה מזה ונותנים באהבה רשות זה לזה, וממילא יכולים הם להקדים נעשה לנשמע לקבל עליהם לעשות כל ענין שיצטוו בו, כין אין בהם שום ענין החוץ אשר יא מניעה בעדם מקיום רצונו יתברך, וכאשר באו ישראל למדבר סיני ויהן שם ישראל **כאיש אחד בלב אחד**, כי בטלו מעצמם כל ענין החוץ ומונע אחדותם בהשם יתברך, וממילא נתאחדו

המשך בעמוד הבא >>>

ויבוא משה ויקרא לזקני העם וישם לפניהם את כל הדברים האלה אשר צוה ה' ויענו כל העם יחדו ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה וישב משה את דברי העם אל ה' (שמות ט.ו.י.)

ביארו הראשונים שודאי לא הוצרך משה רבינו ע"ה לספר דברי העם לפני השם יתברך אשר הכל גלוי וידוע לפניו, אלא כדאיתא ברמב"ן וביותר אריכות באוה"ח הק' שהיתה כונת משה בזה **להבטיח את עם בני ישראל לפני השם יתברך** על ידי סיפור שבחם שהקדימו נעשה לנשמע.

ובאוהב ישראל ביאר הכתוב כי מרע"ה נתבונן באשר זכו ישראל למדרגה נשגבה כל כך שהקדימו נעשה לנשמע, והבין כי ודאי אינו באפשרי שישגו זאת בכח עצמם, ואין זה אלא מכחו יתברך אשר שם דברו בפיהם לענות כולם כאחד כל אשר אשר דבר ה' נעשה, וזהו וישב משה את דברי העם אל ה', שהשיב דברי העם שאמרו נעשה ונשמע אל ה', שהוא דבר ה' אשר שם בפיהם.

מקודם כתיב ויהן שם ישראל כנגד ההר' (יט.ב), פירש"י כאיש אחד בלב אחד, אבל שאר כל החינות בתרעומות ובמחלוקת.

ויש לבאר בהקדם דברי המדרש (בר"ר סח, יא) על הפסוק (בראשית כח, יא) ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, רבי יהודה אמר שנים עשרה אבנים, אמר כך גזר הקב"ה שהוא מעמיד שנים עשר שבטים, אברהם לא העמידן יצחק לא העמידן, אני אם מתאחות הן שנים עשרה אבנים זו לזו יודע אני שאני מעמיד שנים עשר שבטים.

כי הנה שורש נשמות ישראל הוא ממקום עליון מאד אשר שם מאיר אורו יתברך בגליו, ובאותו מקום מאוחדים כל הנשמות זה בזה, כי אין בהם מציאות עצמית אלא בטלים באורו יתברך באחדות גמורה, והבורא יתברך החפץ בכל עת להשפיע שפע טובה וברכה לישראל, ממשיך להם השפע ממקום זה, ובכדי שיקבלו ישראל השפע יש להם לעשות כלי ראוי לכך, והוא על ידי **שמתאחדים להיות כאיש אחד בלב אחד**, כאשר כולם כאחד בטלים להשם יתברך ואין בהם פירוד, כי כשם שהשפע במקורו מאוחד בהשם יתברך, כן נשפע למטה רק באופן שלא יא בו התחלקות ופירוד, ולכך כאשר מתאחדים בני ישראל זה עם זה כגונא דלעילא מקבלים שפע הטובה מאתו יתברך, וזהו מאמר רז"ל (עוקצין פ"ג מ"ב) **לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום**, כי השלום והאחדות בין ישראל הוא הכלי לקבל השפע באופן שלא יפרד מהשם יתברך מקור השפע.

יתר על כן הוא בשפע הרוחני, אשר בכל עת נשפע שפע אלוקי על כל איש יהודי, רוחי אשר עליך ודברי אשר שמת י בפיק', רוח ה' ודברו הבאים בנפשות ישראל, וכדאיתא 'בכל

